

# Så har makten alltid talat då den förlorar kontrollen

**Häromdagen ringde min far mig** och frågade: – Har anarkisterna blivit helt tokiga, hur kan man förstöra teatrar, rösternas och kulturens tempel? Han arbetar inom teatern och var förstäligt upprörd. Far talade om Reclaim The City, en demonstration som ägde rum i Stockholm den första maj. Teatern som blev angripen var Göta Lejon, just där Hasse och Tage en gång uppförde sin Svea Hund. Mellan två och tre tusen människor deltog i en manifestation mot kvinnovåld och sexism, mot rasism, förtryck och kapitalets alltför stora makt. Demonstrationen var en fest, en folkfest, där alla var välkomna att delta. Man festade länge, dansade samba, blåste i visselpipor, åt och gladdes.

Reclaim The City är en demonstration med tydliga politiska budskap, tidningar säljs och flygblad delas ut. Den har sin bakgrund i en världsrörelse som heter Reclaim the Streets. Den första Reclaim the Streets-demonstrationen skedde i London 1994. Sedan dess hålls de i de flesta europeiska länderna, i USA, Canada, Australien och Israel, flera gånger per år. Reclaim The City arrangeras mestadels av anarkister och syndikalister men också av andra socialister.

Namnet Reclaim The City anspelar på det så kallade offentliga rummet. I en demonstration utnyttjar man gatorna för att föra fram budskap, politiska som apolitiska. Folket, som är kapitalsvagt, har inte många fler kommunikationskanaler än gatorna. Det är möjligt att prata i telefon eller hålla möten i lokal, men vill man nå ut får man köpa sig en reklamplats eller en egen TV-kanal. Man kan i regelverket kring gatorna se strukturer som tjänar till att bevara ordningen för de som äger och styr systemet, såsom affischeringsförbudet. Polisen agerar politiskt när den kräver att man skall ansöka om demonstrationstillstånd hos dem. Annars hotar de att upplösa mötet. Reclaim The City accepterar inte att statsmakten och ordningsmakten reglerar demonstrationstillstånden, och kapitalet kommunikationskanalerna. Man visar detta handgripligt i sina manifestationer. Tänk om folk skulle säga sin mening utan att be om lov först! Detta skrämmer vissa.

Tydligt kan engagemang manifesteras sig på olika sätt. Teatern blev nedklottrad av fem till tio stycken som ägnade sig åt sabotage, under de andras protester. Det verkar som om få av de övriga deltagarna stödde detta. Sabotaget slutade på de andra demonstranternas uppmaning. Det är klart att var och en måste inse att den är en del av ett kollektiv och ansvarar

för sin del. Det är inte något att diskutera. Men varför avstå från att fråga hur det kunde ske? Det handlar ju inte bara om en kille som sprejar en vägg ful. Sådant sker i det liberala individualistsamhället där gemensamt ansvar och respekt saknas. Men det finns också en annan oroande aspekt; teatern kan inte ha betytt något positivt för klottrarna. Kanske var det så att teatern representerade något översittar- och överklassaktigt. Många stannade frivilligt och hjälpte till att städa upp alla sopor från gatan, och göra snyggt. Synen är vare sig enkel eller entydig. Den bör heller inte vara det, för det var många olika människor där.

**Efter att ha deltagit i de klassiska** demonstrationerna träffades man och firade arbetarnas dag. Alla uppmanades att komma och ta del för att manifestera sin existens, vilja och livslusta. Avsikten med formen är att på ett trevligt sätt, med dans och

**”Reclaim The City accepterar inte att statsmakten och ordningsmakten reglerar demonstrationstillstånden, och kapitalet kommunikationskanalerna”**

musik, få ut ett politiskt budskap. Reclaim The City vill också att människor, gamla som unga, som inte gärna deltar i de traditionella tågen, deltar i uppropen, upptäcker och utvecklar sitt politiska engagemang. Reclaim The City vill på ett demonstrationellt och kreativt sätt illustrera vilka brister samhällsförhållandena har.

I tidningarna dagarna efter har man kunnat läsa att brott begicks, att demonstrationen var olaglig och att man sökte de ansvariga. Demonstrationen skulle vara olaglig därför att ingen organisation eller ansvarig sökt tillstånd. Det råder mötes- och demonstrationsfrihet i Sverige, vilket betyder att man inte behöver ansöka om tillstånd i förväg. Det är tydligen viktigt att kunna associera demonstrationerna med brott. Så talar makten. Så har makten alltid talat när den förlorar kontrollen och människor erövrar sina rättigheter.

– Nä farsan, det är inte anarkisterna som har blivit galna, vi lever i ett underligt samhälle, och det är journalisterna som går ärenden•